

Sygn. akt II CSK 672/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa [...] Banku [...] Spółki Akcyjnej w W. przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej w P. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2016 r., na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Według art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 61 § 1, art. 74, 77 § 2 i 3 i art. 494 k.c. oraz art. 231 k.p.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych dotyczących przepisów art. 61 § 1, art. 77 § 2 i art. 74 § 2 k.c. oraz art. 231 k.p.c., potrzebą wykładni tych przepisów oraz oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> §1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., występuje zaś wtedy, gdy w odniesieniu do określonych przepisów brak jednolitej lub utrwalonej judykatury albo gdy przyjęta w orzecznictwie wykładnia jest kontrowersyjna. Również potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., musi być doniosła z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, tj. mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi natomiast o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego

2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11).

Żadna z wskazanych przez stronę pozwaną przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest spełniona.

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że strona pozwana nie dowiodła - podnoszonego w formie zarzutu wobec dochodzonej pozewem zapłaty reszty ceny - odstąpienia przez stronę powodową od umowy sprzedaży wierzytelności kupionej przez stronę pozwaną. W tym stanie bezprzedmiotowe byłoby rozpatrywanie zagadnień prawnych określonych w skardze oraz podejmowanie wnioskowanej w skardze wykładni, ani nie może być mowy o podnoszonym przez stronę pozwaną oczywistym naruszeniu prawa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461), a także § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).